

41996A1023(02)

23.10.1996

ОФИЦИАЛЕН ВЕСТНИК НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ

С 313/12

КОНВЕНЦИЯ,

съставена на основание член К.3. от Договора за Европейския съюз, за екстрадицията между държавите-членки на Европейския съюз

ВИСОКИТЕ ДОГОВАРЯЩИ СТРАНИ по настоящата конвенция, държавите-членки на Европейския съюз,

КАТО СЕ ПОЗОВАВАТ на Акта на Съвета на Европейския съюз от 27 септември, 1996 година,

В ЖЕЛАНИЕТО СИ да подобрят юридическото сътрудничество между държавите-членки относно наказателно правните въпроси, по отношение както на прокуратурата, така и на изпълнение на присъдите,

КАТО ПРИЗНАВАТ значението на екстрадицията в юридическото сътрудничество за постигане на тези цели,

КАТО ПОДЧЕРТАВАТ, че държавите-членки имат интерес да осигурят, ефикасното и бързо действие на процедурите за екстрадиция, тъй като техните системи на правителствата са основани на демократични принципи и те съвпадат със задълженията, заложи в Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 5 ноември, 1950 г.,

КАТО ИЗРАЗЯВАТ своята увереност в структурата и действието на техните съдебни системи и във възможността всички държави-членки да осигуряват справедлив процес,

КАТО ИМАТ ПРЕДВИД, че с Акта от 10 март 1995 г. Съветът изготви Конвенция относно опростената процедура за екстрадицията между държавите-членки на Европейския съюз,

КАТО ОТЧИТАТ интереса от сключване на Конвенция между държавите-членки на Европейския съюз, която да замени Европейската конвенция за екстрадиция от 13 декември 1957 г. и другите Конвенции в сила, свързани с тези въпроси,

КАТО СЧИТАТ, че разпоредбите на тези конвенции остават приложими за всички въпроси, които не са уредени от настоящата Конвенция,

СЕ СПОРАЗУМЯХА ЗА СЛЕДНИТЕ РАЗПОРЕДБИ:

Член 1

отношенията между държавите-членки, които са страна по тази Конвенция, и

Общи разпоредби

1. Целта на настоящата Конвенция е да допълни разпоредбите и да улесни прилагането между държавите-членки на Европейския съюз:

— на Европейската конвенция за екстрадиция от 13 декември 1957 г. (наричана по-нататък „Европейската конвенция за екстрадиция“),

— Европейската конвенция за борба с тероризма от 27 януари 1977 г. (наричана по-нататък „Европейската конвенция за борба с тероризма“),

— Конвенцията от 19 юни 1990 г. за прилагане на Споразумението от Шенген от 14 юни 1985 г. относно постепенното премахване на контрола по техните общите граници за

— първата глава от Договора за екстрадиция и взаимопомощ по наказателноправни въпроси между Кралство Белгия, Великото херцогство Люксембург и Кралство Нидерландия от 27 юни 1962 г., изменена от Протокола от 11 май 1974 г. (наричан по-нататък „Договора на Бенелюкс“) за отношенията между държавите-членки от Икономическия съюз на Бенелюкс.

2. Параграф 1 не засяга прилагането на по-благоприятни разпоредби в двустранните и многостранните споразумения между държавите-членки, нито засяга, както е по член 28, параграф 3, от Европейската конвенция за екстрадиция, екстрадиционния режим, установен въз основа на еднообразните или реципрочни закони, уреждащи изпълнението в територия на държава-членка на заповед за арест от територията на друга държава-членка.

Член 2

Престъпления, даващи основание за екстрадиция

1. Екстрадиция се разрешава по отношение на престъпления, които са наказуеми съгласно законодателството на молещата държава-членка с лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане за максимален срок от поне 12 месеца и съгласно законодателството на замолената държава-членка чрез лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане за максимален срок от поне 6 месеца.

2. Екстрадиция не може да се откаже на основание на това, че законите на замолената държава-членка, не предвиждат същия вид мярка, изискваща задържане, както законите на молещата държава-членка.

3. Член 2, параграф 2 от Европейската конвенция за екстрадиция и член 2, параграф 2 от Договора на Бенелюкс също се прилагат, когато определени престъпления са наказуеми с глоба.

Член 3

Заговор и участие в група, сговорила се за извършването на престъпления

1. Когато престъплението, за което е поискана екстрадиция е класифицирано от закона на молещата държава-членка като заговор или участие в група, сговорила се за извършването на престъпления и е наказуемо с максимален срок на лишаване от свобода или с мярка, изискваща задържане от поне 12 месеца, екстрадиция не се отказва на основание на това, че законът на държавата-членка, от която се изисква екстрадиция за същите факти не определя престъпление, ако заговорът, или участието в група, сговорила се за извършването на престъпления са за извършването на:

а) едно или повече престъпления, съгласно член 1 и 2 от Европейската конвенция за борба с тероризма;

или

б) всяко друго престъпление, наказуемо с лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане от максимум поне 12 месеца в областта на трафика на наркотици и други форми на организирана престъпност или други актове на насилие срещу живота, физическата неприкосновеност или свободата на лице, или създаване на всеобща опасност за хората.

2. С цел да се определи дали заговорът или участието в група, сговорила се за извършването на престъпления са за извършване на едно от престъпленията, посочени в параграф 1, букви а) или б) от настоящия член, държавата-членка, от която се изисква екстрадицията взема предвид информацията, съдържаща се в

заповедта за арест, или заповед, със същия правен ефект или в осъдителната присъда на лицето, чиято екстрадиция е поискана, както и в описанието на престъпленията, съгласно член 12, параграф 2, буква б) от Европейската конвенция за екстрадиция или в член 11, параграф 2), буква б) в Договора на Бенелюкс.

3. Когато се дава уведомление, съгласно член 18, параграф 2 всяка държава-членка може да декларира, че тя си запазва правото да не прилага параграф 1 или да го прилага при определени специфични условия.

4. Всяка държава-членка, която е вписала резерви към параграф 3 определя поведение за екстрадиране, съгласно условията на член 2, параграф 1 на всяко лице, което подпомага група лица, действащи с обща цел за едно или повече престъпления в областта на тероризма, съгласно член 1 и 2 от Европейската конвенция за борба с тероризма, трафика на наркотици и други форми на организирана престъпност или други действия на насилие срещу живота, физическата неприкосновеност или свободата на лице, или създаване на всеобща опасност за лица, наказуеми с лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане за максимум от поне 12 месеца, дори когато лицето не участва в действителното извършване на престъплението или престъпленията; такова подпомагане е умишлено и е осъществено със знанието за целта и общата престъпна дейност на групата или с намерението на групата да извърши престъпление или престъпления.

Член 4

Заповед за лишаване от свобода в място, различно от определените места за лишаване от свобода

Екстрадиция с цел прокурорско разследване не се отказва на основание, че искането е подкрепено по член 12, параграф 2, буква а) от Европейската конвенция за екстрадиция или член 11, параграф 2, буква а) от Договора на Бенелюкс със заповед на съдебните власти на молещата държава-членка за лишаване на лицето от неговата свобода в място, различно от местата за лишаване от свобода.

Член 5

Политически престъпления

1. За целите на прилагането на настоящата Конвенция никое престъпление не може да се счита от замолената държава-членка за политическо престъпление, за престъпление, свързано с политическо престъпление, или за престъпление, подбудено от политически мотиви.

2. Всяка държава-членка може, когато представя уведомлението съгласно член 18, параграф 2 да декларира, че ще прилага параграф 1 само във връзка с:

а) престъпленията съгласно член 1 и 2 от Европейската конвенция за борба с тероризма;

и

б) престъпления за заговор или участието в група, сговорила се за извършването на престъпления, които съвпадат с описанието на поведението по член 3, параграф 4 — за извършване на едно или повече престъпления, съгласно член 1 и 2 от Европейската конвенция за борба с тероризма;

3. Разпоредбите на член 3, параграф 2 от Европейската конвенция за екстрадиция и член 5 от Европейската конвенция за борба с тероризма остават незасегнати;

4. Резерви, направени по член 13 от Европейската конвенция за борба с тероризма, не се прилагат за екстрадиция между държавите-членки.

Член 6

Финансови престъпления

1. По отношение на данъци, такси, мита и обмен на валута екстрадиция също така се дава съгласно условията на настоящата Конвенция, Европейската конвенция за екстрадиция и Договора на Бенелюкс по отношение на престъпления, които съответстват по законодателството на замолената държава-членка, на подобно престъпление.

2. Екстрадиция не може да се откаже на основание, че законодателството на замолената държава-членка не налага същия вид данъци или такси или няма същия вид разпоредби, свързани с данъци, такси, мита и обмен на валута, както законодателството на молещата държава-членка.

3. Когато се изпраща уведомлението съгласно член 18, параграф 2 всяка държава-членка може да декларира че тя ще разреши екстрадиция във връзка с парично престъпление само са деяния или възпиране от деяния, които може да съставляват престъпление във връзка с акцизи, ДДС или митници.

Член 7

Екстрадиране на граждани на държавата

1. Екстрадиране не може да се откаже на основание, че лице, за което е поискана екстрадиция е гражданин на замолената държава-членка по смисъла на член 6 от Европейската конвенция за екстрадиция.

2. Когато се дава уведомлението съгласно член 18, параграф 2 всяка държава-членка може да декларира, че тя няма да разреши екстрадиция на свои граждани или ще я разреши само при определени специфични условия.

3. Резерви съгласно параграф 2 имат действие за срок от пет години, считано от първия ден на прилагане на настоящата

Конвенция от заинтересуваната държава-членка. Въпреки това, такива резерви може да се обновят за последователни периоди със същата продължителност.

Дванадесет месеца преди датата на изтичане срока на действие на резервите, депозитарът изпраща съобщение за изтичането на този срок до съответната държава-членка.

Не по-късно от три месеца преди изтичането на всеки пет годишен период, държавата-членка уведомява депозитора или че поддържа своя резерв, или го изменя за улеснение на условията за екстрадиция, или го оттегля.

При отсъствие на уведомление, съгласно предходната алинея, депозитарът информира заинтересуваната държава-членка, че нейния резерв се счита удължен автоматично за период от шест месеца, като преди изтичането на който, държавата-членка следва да даде уведомление. При изтичане на този период, пропускат да се даде уведомление ще се счита за преминаване действието на резерва.

Член 8

Изтичане на срока

1. Екстрадиция не може да се откаже на основание съдебното преследване или наказанието на лицето, което ще доведе до лишаване от статут, съгласно законите на замолената държава-членка.

2. Замолената държава-членка има избор да не прилага параграф 1, когато искането за екстрадиция е основано на престъпление, за които тази държава-членка е компетентна съгласно нейното наказателно право.

Член 9

Амнистия

Екстрадиция не се дава по отношение на престъпления, обхванати от амнистия в замолената държава-членка, когато тази държава е компетентна да преследва съдебно престъплението съгласно своето наказателно право.

Член 10

Престъпления, различни от тези, въз основа на които е поискана екстрадиция

1. Лице, което е екстрадирано, може, по отношение на престъпления, извършени преди неговото предаване, различни от тези, въз основа на които е поискана екстрадиция, без да е необходимо да се получи съгласие от замолената държава-членка:

а) да бъде подложено на съдебно преследване или съдено, когато престъпленията не са наказуеми с лишаване от свобода;

б) да бъде подложено на съдебно преследване или съдено доколкото наказателните процедури не изискват прилагането на мерки, ограничаващи неговата лична свобода;

в) да бъде подложено на наказание или мярка, които не включват лишаване от свобода, включително финансови наказания, или мярка във връзка с това, дори и тя да ограничи неговата лична свобода;

г) да бъде подложено на съдебно преследване, съдено, задържано с оглед изпълнение на присъда или мярка, изискваща задържане, или подложено на друго ограничение на неговата лична свобода ако след неговото предаване се е отказало от ползата на правилото за специалност по отношение на отделни престъпления, извършени преди неговото предаване.

2. Отказ от страна на екстрадираното лице, съгласно параграф 1, буква г) се дава пред компетентните съдебни власти на молещата държава-членка и се записва съгласно националното право на тази държава-членка.

3. Всяка държава-членка приема мерките, необходими за да се осигури, че отказът, съгласно параграф 1, буква г) е установен по такъв начин, че да покаже че това лице го е извършил доброволно и с пълното съзнаване на последствията. За тази цел, екстрадираното лице има право на юридически съвет.

4. Когато замолената държава-членка е направила декларация, съгласно член 6, параграф 3, съгласно параграф 1, букви а), б) и в) на настоящия член, не се прилага за финансови престъпления, освен за тези по член 6, параграф 3.

Член 11

Презумпция за съгласие на държавата-членка, от която е поискана екстрадицията

Всяка държава-членка, когато дава уведомлението, съгласно член 18, параграф 2, или по всяко друго време, може да декларира, че в своите отношения с други държави-членки, които са направили същата декларация, съгласието за целите на член 14, параграф 1, буква а) от Европейската конвенция за екстрадиция и член 13, параграф 1, буква а) от Договора на Бенелюкс се презумира за дадено, освен ако не е посочено друго, когато разрешава екстрадиция при определен случай.

Когато в определен случай държавата-членка е посочила, че нейното съгласие не следва да се смята за дадено, член 10, параграф 1 се прилага въпреки това.

Член 12

Повторна екстрадиция в друга държава-членка

1. Член 15 от Европейската конвенция за екстрадиция и член 14, параграф 1 от Договора на Бенелюкс не се прилагат към изисквания за повторна екстрадиция от една държава-членка в друга.

2. Когато се дава уведомление, съгласно член 18, параграф 2, държава-членка може да декларира, че член 15 от Европейската конвенция за екстрадиране и член 14, параграф 1 от Договора на Бенелюкс продължават да се прилагат, освен когато член 13 от Конвенцията за опростената процедура за екстрадиция между държавите-членки на Европейския съюз ⁽¹⁾ съдържа разпоредби в обратния смисъл или когато съответното лице се съгласи да бъде повторно експортирано в друга държава-членка.

Член 13

Централен орган и изпращане на документи чрез факсимиле

1. Всяка държава-членка определя централен орган или, когато нейната конституционна система изисква това, централни органи, които да отговарят за изпращането и получаването на искания за екстрадиция и необходимите подкрепящи документи, както и всякаква друга официална кореспонденция, свързана с искания за екстрадиция, освен ако не е предвидено нещо друго в настоящата Конвенция.

2. Когато се дава уведомлението съгласно член 18, параграф 2 всяка държава-членка посочва органа или органите, които са определени съгласно параграф 1 на настоящия член. Тя информира депозитора за всяка промяна, свързана с определянето

3. Искането за екстрадиция и съответните документи съгласно параграф 1 може да се изпратят чрез факсимиле. Всеки централен орган следва да е оборудван с факс-машина за изпращане и получаване на такива документи и осигурява нейния подходящ работен режим.

4. За да се осигури автентичността и поверителността на пратката, криптографно съоръжение, поставено във факс-машината, ползвана от централния орган, следва да оперира когато оборудването се използва за прилагането на настоящия член.

Държавите-членки се консултират една друга относно практическите ангажменти за прилагане на настоящия член.

⁽¹⁾ ОВ С 78, 30.3.1995 г., стр. 1.

5. За да гарантира автентичността на документите за екстрадиция, централният орган на молещата държава-членка заявява в своето искане, че удостоверява, че изпращаните документи в подкрепа на искането съвпадат с оригиналите и следва да опише номерацията на страниците. Когато замолената държава-членка оспорва факта, че документите съвпадат с оригиналите, нейният централен орган има право да изиска от централния орган на молещата държава-членка да представи оригиналните документи, или вярно на оригинала копие в разумен срок или по дипломатически път, или по някакъв друг взаимно одобрен канал.

Член 14

Допълнителна информация

Когато се дава уведомлението съгласно член 18, параграф 2 или по всяко друго време, всяка държава-членка може да декларира, че в своите отношения с други държави-членки, които са направили същата декларация, съдебните власти или други компетентни власти на тези държави-членки могат, когато е подходящо, да отправят искане, пряко до нейните съдебни власти или други компетентни власти, отговарящи за наказателните процедури срещу лицето, чиято екстрадиция е поискана за допълнителна информация в съответствие с член 13 на Европейската конвенция за екстрадиция, или член 12 от Договора на Бенелюкс.

Като прави декларация, държавата-членка уточнява своите съдебни власти или други компетентни власти, имащи право да предават и да получават такава допълнителна информация.

Член 15

Удостоверяване

Всеки документ или копие от документи, изпратени с цел екстрадиция се освобождават от удостоверяване или от друга формалност, освен ако изрично не се изисква от разпоредбите на настоящата Конвенция, Европейската конвенция за екстрадиция или Договора на Бенелюкс. В последния случай копия от документите се смятат удостоверени, когато са заверени от съдебните власти, които са издали оригинала или от централния орган съгласно член 13.

Член 16

Транзит

В случаи на транзит при условията на член 21 от Европейската конвенция за екстрадиция и член 21 от Договора на Бенелюкс през територията на една държава-членка към друга държава-членка се прилагат следните разпоредби:

а) всяко искане за транзит следва да съдържа достатъчна информация, така че да даде възможност на държавата-членка на транзит да оцени искането и да предприеме ограничителните мерки, необходими за изпълнение на транзита *vis-à-vis* екстрадираното лице.

За тази цел, следната информация е достатъчна:

- самоличността на екстрадираното лице,
- съществуване на заповед за арест или друг документ със същия правен ефект или влязло в сила съдебно решение,
- естеството и правното описание на престъплението,
- описание на обстоятелствата, при които престъплението е било извършено, включително датата и мястото;

б) искането за транзит и информацията по буква а) могат да бъдат изпратени до държавата-членка на транзит чрез всякакви средства като остава писмен запис. Държавата-членка на транзит обявява своето решение по същия начин;

в) при транспорт по въздух без разписание за прекъсване, ако се случи непредвидено кацане, молещата държава-членка предпоставя на държавата-членка на транзита съответната информация, съгласно буква а);

г) на основание на разпоредбите на настоящата Конвенция, по-специално членове 3, 5 и 7, разпоредбите на член 21, параграфи 1, 2, 5 и 6 от Европейската конвенция за екстрадиция и член 21, параграф 1 от Договора на Бенелюкс продължават да се прилагат.

Член 17

Резерви

Никакви резерви не се правят съгласно настоящата конвенция, освен тези, които тя изрично е предвидила.

Член 18

Влизане в сила

1. Настоящата конвенция подлежи на приемане от държавите-членки в съответствие с техните конституционни изисквания.

2. Държавите-членки уведомяват генералния секретар на Съвета на Европейския съюз за изпълнение на конституционните процедури за приемане на настоящата конвенция.

3. Настоящата конвенция влиза в сила 90 дни след уведомлението, предвидено в параграф 2, дадено от държавата-членка на Европейския съюз, която последна завърши тази формалност, по време на приемането от Съвета на акта, съставляващ настоящата конвенция.

4. Докато настоящата конвенцията влезе в сила, всяка държава-членка може при даване на уведомлението съгласно параграф 2 или по всяко друго време да декларира, че доколкото се отнася за нея, настоящата Конвенция ще се прилага в отношенията ѝ с държавите-членки, които са направили същата декларация. Такива декларации влизат в сила 90 дни след датата на депозирането им.

5. Настоящата конвенция се прилага само към искания, изпратени след датата, от която тя влиза в сила или се прилага между замолената държава-членка и молещата държава-членка.

Член 19

Присъединяване на нови държави-членки

1. Настоящата конвенция е открита за присъединяване от всяка държава, която стане членка на Европейския съюз.

2. Текстът на настоящата конвенция на езика на присъединяващата се държава, изготвен от Съвета на Европейския съюз, е автентичен.

В доказателство за което, долуподписаните упълномощени представители положиха подписите си.

Съставено в един оригинал на английски, гръцки, датски, ирландски, испански, италиански, немски, нидерландски, португалски, фински, френски и шведски език, като всеки от текстовете е еднакво автентичен, оригиналът на които остава депозиран в архивите на Генералния секретариат на Съвета на Европейския съюз. Генералният секретар изпраща надлежно заверено копие до всяка държава-членка.

3. Инструментите на присъединяване се депозират при депозитора.

4. Настоящата конвенция влиза в сила по отношение на всяка държава, която се присъединява към нея 90 дни след депозиране на нейните инструменти за присъединяване или от датата на влизане в сила на тази конвенция, ако още не е влязла в сила по време на изтичане на горе-цитирания период от 90 дни.

5. Когато настоящата конвенция още не е в сила по време на депозита на техните инструменти за присъединяване, член 18, параграф 4 се прилага за присъединяващите се държави-членки.

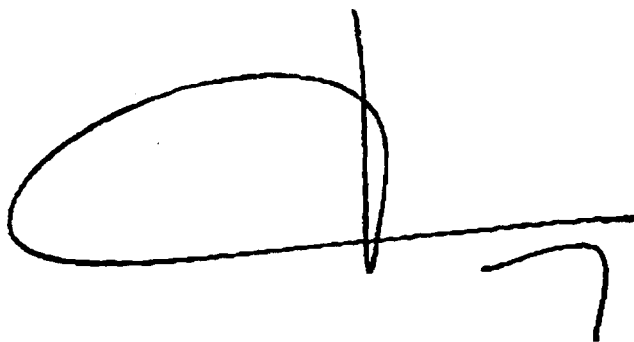
Член 20

Депозитар

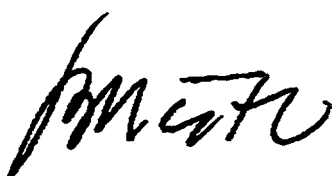
1. Генералния секретар на Съвета на Европейския съюз действа като депозитар на настоящата конвенция.

2. Депозитарът публикува в *Официален вестник на Европейските общности* информация относно напредъка на приемане и присъединяване, декларации и резерви, също и други уведомления, свързани с настоящата конвенция.

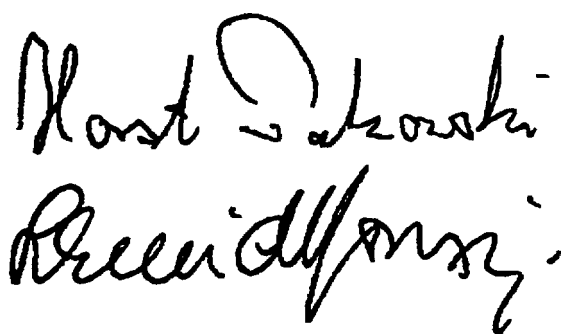
Pour le gouvernement du Royaume de Belgique
Voor de Regering van het Koninkrijk België
Für die Regierung des Königreichs Belgien

A stylized handwritten signature consisting of a large loop followed by a vertical line and a horizontal line extending to the right.

For regeringen for Kongeriget Danmark

A handwritten signature in cursive script, appearing to be 'J.M. C. T.'.

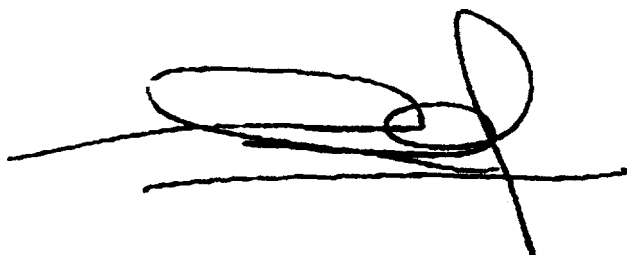
Für die Regierung der Bundesrepublik Deutschland

A handwritten signature in cursive script, appearing to be 'Karl Lauterbach'.

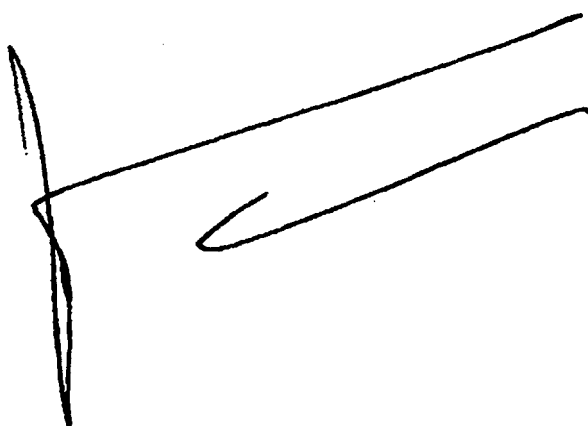
Για την Κυβέρνηση της Ελληνικής Δημοκρατίας

A handwritten signature in cursive script, appearing to be 'Kostas Karamanlis'.

Por el Gobierno del Reino de España

A stylized handwritten signature consisting of several overlapping loops and a long horizontal stroke.

Pour le gouvernement de la République française

A handwritten signature featuring a vertical line on the left and two long, parallel diagonal strokes extending to the right.

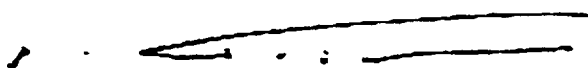
Thar ceann Rialtas na hÉireann
For the Government of Ireland

A handwritten signature in cursive script, appearing to read 'Nolla Owen'.

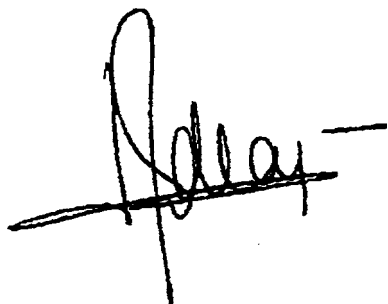
Per il Governo della Repubblica italiana

A handwritten signature in cursive script, appearing to read 'Giuseppe'.

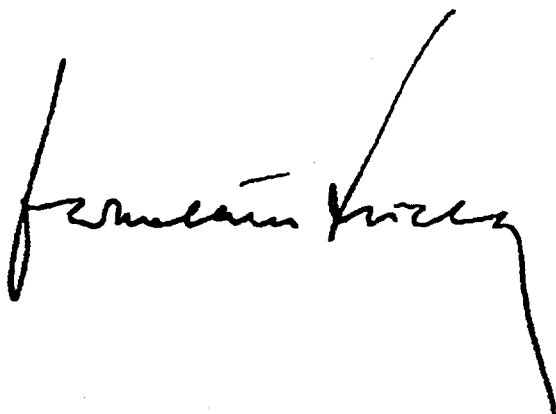
Pour le gouvernement du Grand-Duché de Luxembourg

A handwritten signature consisting of a series of horizontal strokes and dots.

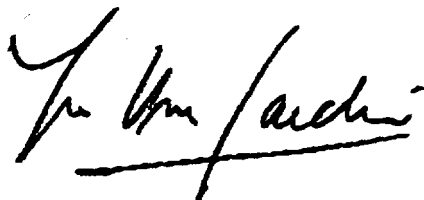
Voor de Regering van het Koninkrijk der Nederlanden

A handwritten signature in black ink, appearing to be 'H. de Vries', with a horizontal line drawn through the middle of the signature.

Für die Regierung der Republik Österreich

A handwritten signature in black ink, appearing to be 'Franz Kersch', written in a cursive style.

Pelo Governo da República Portuguesa

A handwritten signature in black ink, appearing to be 'J. M. Sanches', with a horizontal line drawn through the middle of the signature.

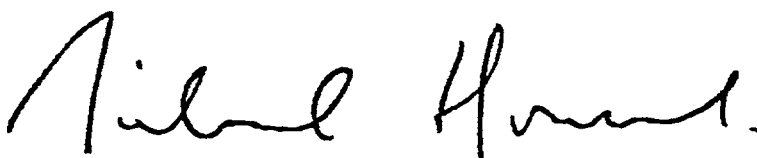
Suomen hallituksen puolesta
På finska regeringens vägnar

A handwritten signature in black ink, appearing to be 'Kari Hänninen', written in a cursive style.

På svenska regeringens vägnar

For the Government of the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland

ПРИЛОЖЕНИЕ

Съвместна декларация за правото на убежище

Държавите-членки декларират, че настоящата конвенция не накърнява правото на убежище в степента, в която е призната от техните конституции или прилагането от страна на държавите-членки на разпоредбите на Конвенцията за статута на бежанците от 28 юли 1951 г., изменена от Конвенцията, свързана със статута на лица без гражданство от 28 септември 1954 година и от Протокола за статута на бежанците от 31 януари 1967 година.

Декларация на Дания, Финландия и Швеция относно член 7 от настоящата конвенция

Дания, Финландия и Швеция потвърждават — както е посочено по време на преговорите им за присъединяване към Споразумението от Шенген — няма да използват по отношение на другите държави-членки, които осигуряват равно третиране, своите декларации съгласно член 6, параграф 1 на Европейската Конвенция за екстрадиция като основа за отказ на екстрадиция на граждани от държави, които не са от северните държави.

Декларация по отношение на понятието „граждани“

Съветът отбелязва предприемането на държавата-членка да прилага Конвенцията на Съвета на Европа от 21 март 1983 г. за трансфер на осъдени лица по отношение на граждани на всяка държава-членка по смисъла на член 3, параграф 4 от гореситираната конвенция.

Предприемането на държавите-членки, споменато в първия параграф, не накърнява прилагането на член 7, параграф 2 от настоящата конвенция.

Декларация на Гърция, относно член 5

Гърция тълкува член 5 от гледна точка на параграф 3 от него. Това тълкуване осигурява съответствие с условията на Гръцката конституция, която:

- изрично забранява екстрадиция на чужденец, преследван за дейности в защита на свободата,
- и
- разграничава политически от така наречени смесени престъпления, за които правилата не са същите както за политическите престъпления.

Декларация на Португалия за екстрадиция, искана за престъпление, наказуемо с доживотен затвор или мярка, изискваща задържане

Вписвайки резерви по отношение на Европейската конвенция за екстрадиция от 1957 година в смисъл, че тя не разрешава екстрадиция на лица, издирвани за престъпления, наказуеми с доживотен затвор или мярка, изискваща задържане, Португалия декларира, че когато се търси екстрадиция за престъпление, наказуемо с доживотен затвор или мярка, изискваща задържане, тя ще разреши екстрадиция, в съответствие със съответните разпоредби на Конституцията на Португалската република, както е тълкувано от нейния Конституционен съд, само ако счете достатъчни уверенията, дадени от молещата държава-членка, че ще насърчи, в съответствие с нейното право и практика, свързана с изпълнението на присъдите, прилагането на всички мерки за снизходителност, на които лицето, чиято екстрадиция е поискана, би могъл да има право.

Португалия потвърждава още веднъж валидността на задълженията, поети в съществуващите международни споразумения, към които е страна, и по-специално член 5 от Конвенцията за присъединяването на Португалия към Конвенцията за прилагане на Споразумението от Шенген.

Декларация на Съвета относно последващ етап на Конвенцията

Съветът декларира:

- а) че той смята, че следва да има периодичен преглед въз основа на информацията, предоставена от държавите-членки относно:
 - изпълнението на настоящата конвенция,
 - функционирането на настоящата конвенция след влизането ѝ в сила,
 - възможността на държавите-членки да изменят резервите, внесени в рамката на настоящата конвенция с оглед улесняване на условията за екстрадиция или оттегляне на своите резерви,
 - общото функциониране на процедурите за екстрадиция между държавите-членки;
 - б) че ще преценява, една година след влизането в сила на настоящата конвенция, дали следва да се даде юрисдикция на Съда на Европейските общности.
-